[Τοῦ Αἰμιλίου Γκαμποριώ]

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

Τὸ Ε' κεφάλαιον τῆς «Δολοφονημένης» ἐτελείωσε. Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε συνεχειῶν, ἐκ τῶν λεπτομερειῶν καὶ τῶν ντοκουμέντων, δύναται νὰ μαντεύσῃ τὸν δολοφόνον ἕνας ἔξυπνος ἀναγνώστης. Περιμένουμε λοιπὸν τὰς λύσεις σας μέχρι τῆς 10ης τρέχοντος.

Σχετικὰς μὲ τὸν διαγωνισμὸν πληροφορίας, ὡς καὶ τὸ σχετικὸν δελτίον, θὰ τὰ βρῆτε εἰς τὴν 17ην σελίδα τοῦ φύλλου, ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ. Ἐκεῖ ἀναγράφονται καὶ τὰ πλούσια δῶρα, τὰ ὁποῖα θὰ πάρουν οἱ λύται, μετὰ τὴν κλήρωσιν.

Σπεύσατε λοιπὸν ν' ἀποστείλετε τὴν λύσιν σας.

Ποῖος εἶνε ὁ δολοφόνος ;

Ἡ κλήρωσις θὰ γίνῃ στὰ γραφεῖα μας, παρουσίᾳ τῶν φίλων ἀναγνωστῶν καὶ λυτῶν τοῦ διαγωνισμοῦ.

Γίνονται δεκταὶ καὶ δύο καὶ περισσότεραι λύσεις ἐκ μέρους ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ λύτου.

Συνεπῶς μὴν ἀργοπορῆτε !

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Πρόσεξε, ἐπρόσθεσε ὁ πάτερ Πλαντᾶς, γιατὶ ἡ σιωπή σου ἐπιβεβαιώνει τὴν ἰδέα ὅτι ἤρθες μὲ κακοὺς σκοπούς.

Ὁ Ραβελὼ ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ σιωπᾶ.

Τότε ὁ δόκτωρ Ζαντρών, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εἶχε κάποια ἐπιρροὴ στὸν παλιὸ ὑπάλληλό του τὸν ἐρώτησε :

— Λέγε, Ραβελώ, τί ζητοῦσες δῶ πέρα τέτοιαν ὥρα ;

Ὁ Ραβελὼ ἔβλασε τὸν ἑαυτό του νὰ μιλήσῃ, ἐνῷ τὰ μάτια του φανέρωναν ζωηρὸ πόνο τὸν ὁποῖο τοῦ προκαλοῦσε, κατὰ τὴν ὥρα τῆς ὁμιλίας του, τὸ ἐξαρθρωμένο σαγῶνι του.

— Ἤρθα νὰ κλέψω, ψιθύρισε, τὸ ὁμολογῶ.

— Νὰ κλέψεις... Τί ;

— Οὔτ' ἐγὼ δὲν ξέρω...

— Δὲν σκαρφαλώνουν ἔτσι τοὺς τοίχους, μὲ κίνδυνο φυλακίσεως χωρὶς προμελετημένο σκοπό.

— Ἔ, λοιπόν, ἤθελα...

— Λέγε ! Τί ;

— Νὰ κλέψω σπάνια ἄνθη ἀπὸ τὸν κῆπο σας.

— Καὶ πῆρες μαζύ σου καὶ τὸ μαχαῖρι σου ; εἶπε καγχάζοντας ὁ Λεκόκ.

Ὁ Ραβελὼ τοῦ ἔρριξε ἕνα τρομερὸ βλέμμα, μὰ αὐτὸς ἐξακολούθησε :

— Μὴ μὲ κοιτᾶς ἔτσι γιατὶ μὲ τρομάζεις. Εἶσαι ἔξυπνος καὶ μὴ λὲς ἀνοησίες. Ἂν μᾶς πέρασες γιὰ βλάκες, ἔχεις γελαστῆ...

— Ἐσκόπευα νὰ κλέψω ἄνθη, ψιθύρισε ὁ Ραβελώ, γιὰ νὰ τὰ μεταπουλήσω.

— Ὄχι δά, ἀπάντησε ὁ Ἀστυνόμος, μὴ λὲς κουταμάρες. Σύ, ἄνθρωπος ποὺ ἀγοράζεις ὁλόκληρα χωράφια, ἤρθες νὰ κλέψῃς λουλούδια... Σ' ἄλλους νὰ τὰ πῇς αὐτά. Ἀπόψε παλληκάρι μου, τὴν ἔπαθες σὰν ἠλίθιος, καὶ χωρὶς νὰ θέλεις, φανέρωσες ἕνα διαβολικὸ μυστικὸ ποὺ ἔκρυβες μέσ· σου. Ἤλθες στὸ σπίτι τοῦ κ. Πλαντᾶ γιατί κατάλαβες ἀπὸ τὴ συζήτησι ποὺ σοῦ ἄνοιξε στὸ σπίτι τοῦ Δημάρχου, πῶς ξέρει κάποιο τρομερὸ μυστικό σου. Ἤλθες εἰς τὸ σπίτι τοῦ κ. Πλαντᾶ ἐλπίζοντας νὰ τὸν βρῇς μόνο του καὶ νὰ τὸν κάμῃς νὰ μὴ φανερώσῃ ποτὲ τὸ μυστικό σου καὶ νὰ μὴν ἀνοίξῃ ποτὲ τὸ στόμα του. Ἤλθες στὸ σπίτι τοῦ κ. Πλαντᾶ, ἀχρεῖε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃς ! Γι' αὐτὸ κρατοῦσες καὶ τὸ περίφημο μαχαῖρι κοντά σου ! Ἤρθες νὰ δολοφονήσῃς τὸν κ. Εἰρηνοδίκη !

Ὁ Ραβελὼ ἀπὸ χλωμὸς ποὺ ἦταν ἔγινε ἀπὸ τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ἀγωνία του λευκὸς σὰν τὸ πανί . . .

Ἐφαίνετο καθαρὰ πὼς ὁ Ραβελὼ εἶχε πηδήσει στὸν κῆπο τοῦ Εἰρηνοδίκου μὲ κακοὺς σκοπούς. Ἐσκόπευε ν' ἀνέβῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ δολοφονήσῃ τὸν πάτερ Πλαντᾶν. Δὲν ἐφαντάζετο πὼς θὰ τὸν εὕρισκε ξυπνητὸν καὶ μάλιστα μαζὺ μὲ τὸν ἀστυνομικὸν καὶ τὸν ἰατρόν.

—Ἂς μὴ χάνουμε καιρό, εἶπεν ὁ Λεκόκ. Ἂς κλείσουμε αὐτὸν τὸν κύριο κάπου, ὅσο νὰ ξημερήσῃ.

Ὁ πάτερ Πλαντᾶς τοὺς ὑπέδειξε πρὸς τοῦτο ἕνα καμαράκι ποὺ ἦταν πλάϊ στὴν αἴθουσα ποὺ ἐκάθηντο καὶ μιλοῦσαν.

—Ἔμπρός, παληκάρι μου, εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς στὸν Ραβελώ, πήγαινε κεῖ μέσα κι' αὔριο θὰ σκεφθοῦμε τί θὰ σὲ κάμουμε. Πάντως ἔμπλεξες πολὺ ἄσχημα...

Ὁ Ραβελὼ προχώρησε πρὸς τὸ σκοτεινό, μικρὸ δωμάτιο, χωρὶς νὰ πῇ λέξι. Μόλις ἔφθασε στὴν πόρτα κι' ἑτοιμάζοντο νὰ τὸν κλειδώσουν, ἐστράφη κι' ἐζήτησε ὀλίγο νερό.

Ὁ ἰατρὸς Ζαντρὼν τοῦ ἔδωσε μιὰ μπουκάλα γεμάτη κι' ἕνα ποτῆρι.

— Δόστε μου κι' ἕνα φῶς, εἶπεν ὁ Ραβελώ.

Ὁ πάτερ Πλαντᾶς ἄπλωσε στὸ τραπέζι νὰ πάρῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα κερί. Ὁ Λεκὸκ ὅμως τοῦ ἐκράτησε τὸ χέρι.

— Τί κάνετε ἐκεῖ κ. Εἰρηνοδίκη ;

— Γιατί ; ρώτησεν ὁ Πλαντᾶς.

— Γιατί ; Γιατὶ θὰ βάλῃ φωτιὰ στὸ δωμάτιο καὶ θὰ μᾶς κάψῃ ὅλους σὰν ποντικούς !

Ὁ Ραβελὼ τοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα γεμᾶτο μῖσος, γεμᾶτο λύσσαν.

Ὁ πάτερ Πλαντᾶς ἄφησε τὸ κερὶ στὸ τραπέζι. Ὁ Λεκὸκ ἐκλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ δωματίου καλά, ἀφοῦ ἐξήτασε τὸ μόνο του παράθυρο ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸν δρόμο. Δὲν ὑπῆρχε ὅμως κίνδυνος ἀποδράσεως τοῦ Ραβελώ. Τὸ παράθυρο ἐφράσσετο μὲ σιδερένιες, χονδρές, κιγκλίδες.

Κατόπιν τῶν προφυλάξεων αὐτῶν ξανακάθησαν στὸ τραπέζι.

Ἦσαν βέβαιοι, ὅτι ὁ Ραβελὼ δὲν θὰ τοὺς ἀνησυχοῦσε. Θὰ ἐκοιμᾶτο ἴσως μέσα στὴν προσωρινὴ φυλακή του περιμένοντας νὰ ξημερώσῃ....

ΚΕΦ. ΣΤ'

Ὅταν ξανακάθησαν στὸ τραπέζι ὁ πάτερ Πλαντᾶς εἶπε στὸν Λεκόκ :

— Εἶχατε δίκηο. Ὁ ἀχρεῖος αὐτὸς ἐσκόπευε νὰ μοῦ κόψῃ τὸν λαιμό. Εἶναι εὐτύχημα ποὺ δὲν μὲ βρῆκε μόνον στὸ σπίτι. Θὰ μ' ἐδολοφονοῦσε χωρὶς οἶκτο, γιατὶ ξέρει πλέον, ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶπα στὸ σπίτι τοῦ δημάρχου, πῶς γνωρίζω τὰ ἐγκλήματά του. Ὁ Ραβελὼ εἶναι ὁ αἴτιος ὅλων τῶν συμφερῶν. Αὐτὸς ὑποπτεύεται τὸν δολοφόνον τοῦ πύργου Τρεμορέλ, ὅπως τὸν ὑποπτευόμεθα καὶ ἡμεῖς. Πρὶν ὅμως ὁμιλήσωμεν περὶ αὐτοῦ ἐπετρέψατέ μου, κύριοι νὰ σᾶς διηγηθῶ μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα πολὺ θὰ σᾶς ἐνδιαφέρουν, καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι σχετικὰ μὲ ὅτι συνέβη. Θὰ σᾶς διηγηθῶ τὸν βίον τοῦ κόμητος Τρεμορέλ. Ἡ διήγησίς μου αὐτὴ εἶναι σχετικὴ μὲ τὸν μυστηρηώδη θάνατον τοῦ Σωβρεζύ, τὴν ἀνάμιξιν τοῦ Ραβελὼ καὶ τὴν δολοφονίαν Τρεμορέλ... Ἐκτὸς ἐὰν εἰσθε κουρασμένοι. Τὰ μεσάνυχτα ἔχουν περάσει καὶ ἀπὸ τὸ πρωὶ βρισκόμεθα ὅλοι στὸ πόδι.

— Διηγηθεῖτε ! εἶπαν ὁ Λεκὸκ καὶ ὁ Ζαντρών.

Ὁ πάτερ Πλαντᾶς προσέφερε ἀπὸ ἕνα λικὲρ στοὺς φίλους του, ἔπιε καὶ αὐτὸς ἕνα, ἄναψαν τὰ σιγάρα των καὶ ἄρχισε τὴν διήγησίν του :

— Ὁ κόμης Τρεμορὲλ ὑπῆρξεν ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον μεγάλους, τοὺς πλέον τρελλοὺς, τοὺς πλέον ἐξωφρενικούς, γλεντζέδες τοῦ Παρισιοῦ. Εἶχε κληρονομήσει τεραστίαν περιουσίαν καὶ ἔζοῦσε μεγαλοπρεπέστατα. Γεύματα, χοροί, ὄργια, ἱπποδρομίαι, κατακτήσεις. Ὁλόκληρο τὸ Παρίσι τὸν ἐθαύμαζε γιὰ τὰς διασκεδάσεις του τὸς ὀργιώδεις. Τὸ μέγαρόν του ἦτο μεγαλοπρεπές. Τὰ ἄλογά του, τὰ καλύτερα καὶ τὰ ὡραιότερα τῆς Γαλλίας. Φίλαι του, αἱ πλέον ὀνομαστὲς καλλιτέχνιδες...

»Ἐξόδευε τὰ χρήματά του ἀπερίσκεπτα, ποτὲ δὲν ἐσκέφθη, ὅτι καὶ ἡ πλέον μεγάλη περιουσία δύναται νὰ σπαταληθῇ. Ἐντὸς ἐλαχίστων ἐτῶν κατεσπατάλησεν ὁλόκληρα ἑκατομμύρια. Τοῦ ἔμενεν ὅμως εἰσέτι ἀρκετὴ περιουσία καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ διακόψῃ τὴν ὀργιώδη ζωήν του...

»Τὴν περίοδον αὐτὴν ἐγνώρισε μίαν νεαρὰν κόρην, μίαν ἀπὸ αὐτὰς ποὺ ἀφθονοῦν στὸ Παρίσι, μίαν νέαν πτωχήν, θυγατέρα ἐργατικῶν γονέων, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί της, ἐργαζομένη στὸ θέατρο...

»Δὲν ἐκέρδιζεν ὅμως ἀρκετὰ χρήματα. Ἂν καὶ ἦτο ὡραία δὲν κατορθωσε νὰ ἐπιτύχῃ μέσῳ τῆς σκηνῆς. Δὲν τὴν εἶχαν προσέξει, δὲν εἶχε θαυμαστὰς καὶ σχεδὸν ἐπεινοῦσε...

»Ὅπως ὅμως σᾶς εἶπα ἦταν ἐξωτικῆς ἐμορφιᾶς. Ὡραία σὰν ἄγγελος. Νέα ἀκόμη, δροσερά, γεμάτη γοητεῖαν. Πανέμορφη καὶ κακοαναθρεμμένη, ὅπως εἶναι ὅλες αὐτὲς ἡ νέες ποὺ ζοῦν τὴν ἀκατάσταση ζωὴ τῆς ἠθοποιοῦ δευτέρας τάξεως. Ὁ Τρεμορὲλ τὴν εἶδε μία νύχτα καὶ τοῦ ἔκαμε ἐντύπωσιν ἡ ἐμορφιά της καὶ ἡ δροσερά της νεότης. Ἐφρόντισε νὰ γνωρισθῇ μαζύ της, χωρὶς νὰ χάσῃ καθόλου καιρὸ καὶ χωρὶς ἀ δυσκολευθῇ πρὸς τοῦτο καὶ τὴν ἔκαμε φίλην του. Ὁ κόμης ἐφέρθηκε καὶ σ' αὐτὴν ὅπως καὶ σεῖς ἄλλες φίλες του, τὶς κυρίες τοῦ καλοῦ κόσμου καὶ τὶς διάσημες καλλιτέχνιδες. Τῆς ἀγόρασε ἕνα κομψὸ σπιτάκι, τὴν ἐγέμισε κοσμήματα, τῆς ἀγόρασε ἀμφιέσεις πολυτελέστατες, ἁμάξι, ἄλογα. Ἡ πτωχὴ ἠθοποιὸς μετεβλήθη ἐστι ἐντὸς ἐλαχίστων ἡμερῶν. Ἔζοῦσε πλέον ζωὴν πριγκηπίσσης !..

»Δὲν διήρκεσεν ὅμως καὶ πολὺ ὁ ἔρως τοῦ Τρεμορὲλ πρὸς τὴν νεαρὰν καλλιτέχνιδα. Τὸ εἰδύλλιον διεκόπη πολὺ ἐνωρίς. Καὶ τὴν ἐγκατέλειψε σχεδόν, φροντίζων νὰ τὴν βλέπῃ σὲ πολὺ ἀραιὰ διαστήματα. Ἡ νεαρὰ καλλιτέχνις δὲν λυπήθηκε καὶ πολὺ ποὺ ἔχασε τὸν φίλον της. Ἦτο πλέον λουσαρισμένη, εἶχεν ἀρκετὰς οἰκονομίας, ἐγνωρίσθη μὲ τὸν καλὸν κόσμον, μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῶν διασκεδάσεων καὶ τῆς κραιπάλης καὶ θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ εἰς τὸ μέλλον εὐτυχῆς.

»Ὁ κόμης Τρεμορὲλ συνέχισεν ἀφ' ἑτέρου τὰς διασκεδάσεις του.

(Ἀκολουθεῖ)